

UTSTÄLLNING

Vänster. Luca Nichettos stol *Phoenix* för Offecct.
Höger. Louise Hederströms
sittmöbel *Isa* för Skandiform.
Nedan. Monica Försters *Beyond*
Black-kollektion för Zanat.

Tänjbart, bärbart och hållbart på möbelmässan

Stockholm Furniture & Light Fair
7-11/2 2017

”Varför åker Zennström och Zuckerberg till jobbet på morgonen?” Varför vill grundarna av sociala medier som Skype och Facebook över huvud taget ha fina kontor när deras egna produkter gjort fysiska kontor onödiga? Är inte kontoret en föråldrad idé?

Så inleds en av brieferna till projektet *Office 123456* som Beckmans Designhögskola visade ihop med kontorsmöbeltillverkaren Edsbyn under årets Stock-

holm Furniture & Light Fair. Briefen hade författats av designteoretikern Andreas Nobel (Arkitektur skrev om hans avhandling *Dimmer på upplysningen* i nr 8/2014). Numera är Nobel lektor i ”historia, teori och kontext” på Beckmans och hans resonemang avslutades med att Facebooks och Skypes grundare går till jobbet för att de som alla andra behöver ”omedierad socialisering”. De vill träffa folk, helt enkelt. Stimuleras på många nivåer, aktivera alla sinnen. Vilket trots allt inte sker lika bra via media – när man sitter hemma solo framför datorn – som i mötet med andra *in real life*, IRL.

Naturligt därför att flera av studentprojekten på möbelmässan var sittmöbler, generösa sådana. Som Anne Harvalas dubbelsidiga *Saari* och duon Ella Westlunds och Hanna Wiks breda *Oas*. Men min favorit var ändå Emma Stridhs och Robert Wettebrandts *Nomad*. I kontrast till alla ”mobila” och ”aktivitetsbaserade” förvaringslösningar jag sett genom åren, oftast varianter av stela hurtsar – så kändes denna ovanligt

tilltalande. Som en liten resväska, vänligt bullig och retro. Mänsklig och i sanning lätt att flytta runt.

Detta att processerna bakom utställda möbler var så ovanligt synliga – som via publiceringen av Nobels brief – återkom på flera håll. Tydligast i Luca Nichettos superflexibla stol *Phoenix* för Offecct, en elegant stomme i återvunnet aluminium som säljs med olika underred och klädslar. Direkt bottnar den i företagets livscykelstrategi sedan flera år tillbaka, där man tar tillbaka och ändrar äldre möbler för att ge dem maximalt och hållbart liv. Den sortens utbytbarhet i varje led har varit själva utgångspunkten för Nichetto. Som även glatt deklarerar att ”för mig är stolen ett perfekt exempel på vad design handlar om – att samarbeta med industrin”. Snygg är den också.

Något av mässans designdrottning var annars Monica Förster, som nu debuterade i rollen som kreativ chef för Swedese med en stark kollektion. Inte minst gällde det inslagen formgivna av duon i Front. Men personligen fångades jag än mer av Försters

Vänster. Anne Harvalas dubbelsidiga sittmöbel *Saari*. Nedan. Emma Stridhs och Robert Wettebrandts förvaringsmöbel *Nomad*. Längst ned. Monica Försters *Beyond Black*-kollektion för Zanat.

fortsatta samarbete med bosniska Zanat, som inleddes för två år sen. I en tid när samisk film och teater väcker massivt kulturellt intresse var det en strålande idé att koppla de bosniska träsnidarnas kunnande med nordisk sametradition. I kollektionen *Beyond Black* förhöjdes stramt dekorativt trähantverk av minimalistiskt silverbroderi.

Konstnärligt tät var också Louise Hederströms nätta sittmöbel *Isa* från Skandiform, en lustig blandning mellan minisoffa och låg pall. Nyligen visade hon skinnserien *Ticka* i samarbete med tapetseraren Carina Grefmar och det var tydligt hur detta hantverk hade fortsatt att inspirera. Precis som svamplika *Ticka* inspireras *Isa* (döpt efter "isaritmer" som används för att beskriva höjdskillnader på topografiska kartor) av böljande landskap. Former som också är fina att sitta på.

Att Ikea medverkar alltmer aktivt i anslutning till Stockholm Furniture & Light Fair tolkar jag som en sorts reality check. Det var ju förra året som möbeljätten för första gången lanserade Ingegerd Råman-kollektionen just under mässtagarna. I år var satsningen större. Två prestigefyllda nylanseringar – senaste påfyllningen i välkända serien *Stockholm* plus samarbetet

med legendariska 10-gruppen, som Ikea köpte resterna av för två år sen. Dessutom kunde man överallt på stan se en massiv kampanj för senaste Ikea PS, som säljstartade veckan före mässan.

Vad jag påmindes om var att det mesta som i övrigt visas på mässor – och då särskilt de mest välde signerade möblerna som vi journalister självklart helst lyfter fram – har begränsad social räckvidd. De är exklusiva klassmarkörer som främst når företag och välbärgade privatkunder. Samtidigt som de ger jobb åt skickliga svenska designers och ofta produceras i Sverige under hållbarhetsmässigt justa och kontrollerade villkor. Något som bekant inte i samma grad gäller Ikea.

Årets tre mässaktuella Ikea-kollektioner gav dessutom sammantaget den perfekta bilden av vår globala folkhemsgigants ytterst tänjbara formideal. En ruff, brokig och gatusmart (PS), en mer däst östermalmig, rentav 2017-års-parafra på Svensk Tenn (Stockholm). Och så juvelen, där Ikea för vidare formavet från 10-gruppen och visar upp sig som social smakutjämnare av rang. I tider då integration blivit ett ord allt svårare att uttala är det alltjämt en bedrift. Long live Birgitta Hahns odödliga mönster *Jamaica!* ○

INGRID SOMMAR